

РЕШЕНИЕ

№ 34290

гр. София, 20.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5630** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178, вр. Закона за чужденците в Република България.

С жалба, вх. № 12114/16.05.2025 г. адвокат - пълномощник на Ф. А. Б. – гражданин на С. е оспорил издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място], Република Турция ОТКАЗ, връчен на 02.05.2025 г. за издаване на виза, вид „Д“, по заявление от 31.01.2025 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от редовно упълномощения адвокат, който: поддържа жалбата; не оспорва съдържащите се в административната преписка писмени доказателства; представя заверени преписи на документи; заявява искане за възстановяване на разноските за водене на делото.

Ответникът не е представляван и не е заявил становището си по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата намира следното.

На 31.01.2025 г. Ф. А. Б. – гражданин на С. е заявил (л. 14 от делото) пред Посолството на РБ в [населено място] искане за снабдяване с виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, като представил съответно изискуеми документи. По заявлението, видно от представено копие (л. 16 от делото) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#) е постановен отказ (без дата) за издаване на поисканата виза, с цифрово цитиране на 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ и с мотиви: „има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Жалбата е и основателна. Процесуалната ѝ допустимост, с оглед разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ Съдът

обосновава със становището, че жалбоподателят е член на семейство (баща) на Р. А. Б. – гражданин на С., за което ще стане дума по – долу в настоящото решение. Това обстоятелство кореспондира с нормата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, за правото на зачитане личния и семейния живот.

С административната преписка, приета по делото без оспорване от страните ответникът е представил като част от същата и заверен препис на Решение № 398/13.01.2025 г., на председателя на ДАБ, при МС. С това решение, на Р. А. Б. – гражданин на С. и син на жалбоподателя по настоящото дело Ф. А. Б. е разрешено да се събере на територията на РБ със своите баща и майка – А. А. А.. Решението е постановено въз основа на друго – Решение № 2040/31.01.2024 г. на същия административен орган, с което на Р. А. Б. (син) е предоставен хуманитарен статут в РБ.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове несъмнено е свързана, вкл. с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, който е подписан от материално компетентно консулско длъжностно лице. Каза се по – горе, че в случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ. Според разпоредбата: „отказва се издаване виза на чужденец,...за когото има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“. От страна на ответника не се представиха каквито и да е доказателства, обосноваващи изводи в посочения смисъл. Целта и условията на заявеното с процесното заявление пребиваване се установяват по несъмнен начин от цитираното Решение № 398/13.01.2025 г., на председателя на ДАБ, при МС за събиране на семейството. Жалбоподателят Ф. А. Б. е член на семейството - баща на Р. А. Б., на когото е бил предоставен хуманитарен статут и който се ползва от международна закрила, предоставена от РБ. В този случай той би следвало да има статут на дългосрочно пребиваващ чужденец. В този случай компетентният да се произнесе по заявлението за издаване на виза административен орган разполага с оперативна самостоятелност (чл. 169 АПК), но за да я упражни законосъобразно дължи при отказ да изложи нарочни мотиви, защо пренебрегва влязлото в законна сила Решение № 398/13.01.2025 г. на председателя на ДАБ, макар буквалното тълкуване на чл. 2, ал. 3 ЗЧРБ да не включва бащата в кръга на членовете на семейството на чужденец, получил международна закрила. Такива мотиви липсват в процесния отказ и това е така, защото (вероятно) ответникът не се е съобразил със задължението си, регламентирано с чл. 35 АПК да изясни всички, относими

към случая факти и обстоятелства. Освен изложеното и във връзка с него Съдът приема още, че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

Връченият на 02.05.2025 г. отказ на консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място] не съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентирани с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК, понеже не съдържа мотиви, обосноваващи цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ. Отказът е постановен след неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и след несъобразяване с постановеното от председателя на ДАБ Решение № 398/13.01.2025 г. На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК след отмяната за издадения от консулско длъжностно лице отказ административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението от 31.01.2025 г., от Ф. А. Б. – гражданин на С., за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона.

Отмяната на отказа обуславя основателност на заявеното от адвоката на оспорвания искане за възстановяване разноските за водене на делото, срещу размера на които ответникът не е възразил своевременно – държавна такса 10 лева и 1 076 лева възнаграждение на упълномощения адвокат.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 12114/16.05.2025 г. от името на Ф. А. Б. – гражданин на С. издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място], Република Турция ОТКАЗ (без дата), връчен на 02.05.2025 г., за издаване на виза, вид „Д“, по заявление от 31.01.2025 г.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ НА РБ да възстанови на Ф. А. Б. – гражданин на С., национален паспорт № N 01196459/27.03.2024 г. разноските за водене на делото и възнаграждението за един адвокат, в общ размер на 1 086 лв. (хиляда и осемдесет и шест лева).

ИЗПРАЩА преписката на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението, след изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

